

## EEN ONGEWOON GEVAL VAN AANTASTING DOOR MEELDAUW.

Prof. FISCHER deelt in de „Schweizerische Obst- und Gartenbau-Zeitung” (1919, pag. 314) een interessant geval mede van een aantasting van *Prunus Laurocerasus*, de laurierkers, door een meeldauwzwam (*Podosphaera oxyacanthae* var. *tridactyla*).

In normale omstandigheden is de laurierkers niet vatbaar voor meeldauw: verschillende andere *Prunus*-soorten worden door de genoemde zwam aangetast, op *Prunus Laurocerasus* was zij echter nog niet waargenomen. Nu bevinden zich in den botanischen tuin te Bern eenige struiken van deze soort; in den winter van 1918—19 hadden deze veel van vorst te lijden gehad. Zij werden daarom het volgend jaar sterk teruggesnoeid en vormden toen nieuwe scheuten, die nog midden in den zomer hun ontwikkeling niet hadden afgesloten en tot in Augustus en September nog teere, lichtgroene bladeren vertoonden. In het begin van September werd nu opgemerkt, dat bij vele takken de jongste bladeren min of meer verbogen en ingerold waren, daarbij vaak abnormaal klein; de onderzijde was met een witten schimmel bedekt. De lager geplaatste bladeren waren niet of slechts weinig aangetast. Bij nader onderzoek werden ook de kleine donkere peritheciën gevonden, waardoor de zwam met zekerheid te determineeren was. De verklaring, die prof. FISCHER van het ongewone verschijnsel geeft en die inderdaad ook zeer waarschijnlijk klinkt, is deze: Onder normale omstandigheden heeft *Prunus Laurocerasus* in den tijd, dat de meeldauw op andere *Prunus*-soorten optreedt, reeds geheel ontwikkelde, harde bladeren, die blijkbaar ontoegankelijk zijn voor de infectie. Hier echter waren tijdens de ontwikkeling van de zwam op andere *Prunus*-soorten, aan de laurierkers nog jonge weeke bladeren aanwezig, die blijkbaar vatbaar waren. Met andere woorden, men heeft hier te maken met een inheemschen parasiet, die tengevolge van het opschuiven van het vatbare stadium eener voedsterplant, welke normaliter de infectie ontgaat, deze thans heeft weten aan te tasten. Prof. FISCHER acht de mogelijkheid niet uitgesloten, dat de zwam, nu zij eenmaal op dezen nieuwen waard vasten voet gekregen heeft, zich daarop zal weten te handhaven;

zij zou b.v. door middel van peritheciën er op kunnen overwinteren en daarna ook die jonge scheuten, welke op normale wijze ontstaan, kunnen aantasten. Waargenomen is dit echter niet, want voorzichtigheidshalve heeft men de aangetaste scheuten afgesneden en vernietigd.

De waarneming is inderdaad wel interessant en zou wellicht het uitgangspunt kunnen vormen van een belangrijk onderzoek. In de eerste plaats heeft men een aanwijzing waarop de resistentie van de laurierkers berust; het is duidelijk, dat dit hier niet in een immuniteit is, die zetelt in het protoplasma. Men zou moeten nagaan in welke phase van zijn ontwikkeling het blad zijn vatbaarheid verliest en nauwkeurig onderzoeken, waarop dit berust. In de tweede plaats zou men kunnen trachten de zwam gedurende eenige generaties op d.g. abnormale exemplaren der nieuwe voedsterplant voort te kweken ten einde na te gaan of het infecteerend vermogen hierdoor wijziging ondergaat.

De nauwkeurige beantwoording van deze vragen zou voor de wetenschappelijke phytopathologie van belang kunnen zijn. Zoo zou zij misschien licht kunnen werpen op een der wijzen, waarop gespecialiseerde parasieten den kring hunner voedsterplanten kunnen uitbreiden.

H. A. A. VAN DER LEK.